

Moltes vegades, la cooperació al desenvolupament feta per la gent jove neix de la voluntat de dedicar el seu temps a tasques constructives. Dedicar les energies pròpies a millorar el benestar aliè és una tasca tan lloable com interessada, perquè cuidar d'altres persones pot enriquir molt personalment. S'ha d'entendre, però, que cooperar no és el mateix que ajudar. Si "ajudar" és que una persona faci aportacions altruistes, sense esperar-ne necessàriament res a canvi, "cooperar" implica una relació recíproca. Si es vol fer cooperació, doncs, l'actitud no ha de ser d' "ajudar" a qui menys recursos té, sinó d'escoltar, de concertar i decidir plegats, de co-gestionar.

No és pas casualitat si ja fa alguns anys l'Agència Catalana de Cooperació va substituir l'expressió "ajut humanitari" per "acció humanitària", buscant una expressió que reflecteixi millor l'esperit d'unes polítiques que tendeixen cap a un model de gestió compartit, on les organitzacions decideixen conjuntament en què ha de consistir l'acció comuna i quan, on i com materialitzar-la.

Per tal de garantir que les accions de cooperació són veritablement d'anada i tornada, les polítiques de cooperació han d'assegurar l'establiment de mecanismes que convidin a les entitats a construir relacions d'igualtat amb les entitats contraparts. Una possible forma de promoure que les relacions siguin més horitzontals i basades en el coneixement i el respecte mutu són els agermanaments, accions de la cooperació descentralitzada realitzats entre ciutats, que permeten establir relacions sostingudes en el temps, generar les condicions necessàries per tenir confiança amb la contrapart, i poder implicar-se igualitàriament en els projectes de cooperació al desenvolupament que decideixin implementar.

[Més informació](#)